

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

19 mars 2024

PROJET DE LOI

portant assentiment
au Protocole commun
relatif à l'application
de la Convention de Vienne et
de la Convention de Paris,
fait à Vienne le 21 septembre 1988

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

19 maart 2024

WETSONTWERP

houdende instemming
met het Gezamenlijk Protocol
betreffende de toepassing
van het Verdrag van Wenen en
het Verdrag van Parijs,
gedaan te Wenen op 21 september 1988

Sommaire	Pages
Résumé	3
Exposé des motifs	4
Avant-projet de loi	14
Avis du Conseil d'État	15
Projet de loi	16
Protocole	17

Inhoud	Blz.
Samenvatting	3
Memorie van toelichting	4
Voorontwerp van wet	14
Advies van de Raad van State	15
Wetsontwerp	16
Protocol	21

CONFORMÉMENT À L'ARTICLE 8, § 1er, 1°, DE LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 2013,
L'ANALYSE D'IMPACT N'A PAS ÉTÉ DEMANDÉE.

OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 8, § 1, 1°, VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 2013
WERD DE IMPACTANALYSE NIET GEVRAAGD.

<i>Le gouvernement a déposé ce projet de loi le 19 mars 2024.</i>	<i>De regering heeft dit wetsontwerp op 19 maart 2024 ingediend.</i>
<i>Le “bon à tirer” a été reçu à la Chambre le 19 mars 2024.</i>	<i>De “goedkeuring tot drukken” werd op 19 maart 2024 door de Kamer ontvangen.</i>

N-VA	: Nieuw-Vlaamse Alliantie
Écolo-Groen	: Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen
PS	: Parti Socialiste
VB	: Vlaams Belang
MR	: Mouvement Réformateur
cd&v	: Christen-Democratisch en Vlaams
PVDA-PTB	: Partij van de Arbeid van België – Parti du Travail de Belgique
Open Vld	: Open Vlaamse liberalen en democraten
Vooruit	: Vooruit
Les Engagés	: Les Engagés
DéFI	: Démocrate Fédéraliste Indépendant
INDEP-ONAFH	: Indépendant - Onafhankelijk

Abréviations dans la numérotation des publications:		Afkorting bij de nummering van de publicaties:	
DOC 55 0000/000	Document de la 55 ^e législature, suivi du numéro de base et numéro de suivi	DOC 55 0000/000	Parlementair document van de 55 ^e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
QRVA	Questions et Réponses écrites	QRVA	Schriftelijke Vragen en Antwoorden
CRIV	Version provisoire du Compte Rendu Intégral	CRIV	Voorlopige versie van het Integraal Verslag
CRABV	Compte Rendu Analytique	CRABV	Beknopt Verslag
CRIV	Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes)	CRIV	Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaalde beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)
PLEN	Séance plénière	PLEN	Plenum
COM	Réunion de commission	COM	Commissievergadering
MOT	Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)	MOT	Moties tot besluit van interpellaties (beigegekleurig papier)

RÉSUMÉ

Le présent projet de loi vise la ratification du Protocole commun relatif à l'application de la Convention de Vienne et de la Convention de Paris, fait à Vienne le 21 septembre 1988. Ce Protocole commun assure un lien entre la Convention sur la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire du 29 juillet 1960, d'une part, et la Convention de Vienne relative à la responsabilité civile en matière de dommages nucléaires du 21 mai 1963, d'autre part.

SAMENVATTING

Dit wetsontwerp beoogt de bekrachtiging van het Gezamenlijk Protocol betreffende de toepassing van het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs, gedaan te Wenen op 21 september 1988. Dit protocol zorgt voor een koppeling tussen enerzijds het Verdrag inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van kernenergie van 29 juli 1960 en anderzijds het Verdrag van Wenen inzake wettelijke aansprakelijkheid voor kernschade van 21 mei 1963.

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

EXPOSÉ GÉNÉRAL

Le présent projet de loi vise la ratification du Protocole commun relatif à l'application de la Convention de Vienne et de la Convention de Paris, fait à Vienne le 21 septembre 1988 (ci-après "Protocole commun"). Ce Protocole commun assure un lien entre la Convention sur la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire du 29 juillet 1960 (ci-après "Convention de Paris"), à laquelle le Royaume de Belgique est Partie, d'une part, et la Convention de Vienne relative à la responsabilité civile en matière de dommages nucléaires du 21 mai 1963 (ci-après "Convention de Vienne"), d'autre part.

Ces deux conventions relatives à la responsabilité civile en matière de dommages nucléaires partagent des buts et des dispositions similaires.

Cependant, pour des raisons historiques, la Convention de Paris est une convention régionale, ouverte aux seuls États membres de l'Organisation de Coopération et de développement Économiques (OCDE), tandis que la Convention de Vienne a une vocation globale et regroupe principalement des États d'Europe Centrale et Orientale.

La ratification du Protocole commun a pour but:

1) d'étendre le champ géographique de la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire prévue par chacune des deux conventions, ce qui améliorera les possibilités d'indemnisation des victimes éventuelles d'accidents nucléaires.

Cela permettra donc, notamment, d'indemniser les éventuelles victimes ayant subi en Belgique des conséquences d'un accident nucléaire qui aurait lieu sur le territoire d'un État Partie à la Convention de Vienne.

Inversement, la ratification de ce Protocole commun permet aux victimes situées sur le territoire d'un État Partie à la Convention de Vienne de prétendre au dédommagement des conséquences d'un accident nucléaire survenu en Belgique;

2) d'éliminer les risques de conflit et d'assurer une plus grande sécurité juridique en cas d'accident nucléaire trouvant son origine dans un État Partie à l'une des

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

ALGEMENE TOELICHTING

Dit wetsontwerp beoogt de bekrachtiging van het Gezamenlijk Protocol betreffende de toepassing van het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs, gedaan te Wenen op 21 september 1988 (hierna "Gezamenlijk Protocol"). Dit protocol zorgt voor een koppeling tussen enerzijds het Verdrag inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van kernenergie van 29 juli 1960 (hierna "Verdrag van Parijs"), waarbij het Koninkrijk België partij is, en anderzijds het Verdrag van Wenen inzake wettelijke aansprakelijkheid voor kernschade van 21 mei 1963 (hierna "Verdrag van Wenen").

Deze twee verdragen inzake wettelijke aansprakelijkheid voor nucleaire schade hebben soortgelijke doelstellingen en bepalingen.

Om historische redenen is het Verdrag van Parijs echter een regionaal verdrag, dat alleen openstaat voor lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO), terwijl het Verdrag van Wenen mondiaal is en voornamelijk betrekking heeft op Midden- en Oost-Europese staten.

De bekrachtiging van het Gezamenlijk Protocol heeft ten doel:

1) uitbreiding van het geografische toepassingsgebied van de wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van kernenergie waarin beide verdragen voorzien, waardoor de mogelijkheden tot schadevergoeding voor eventuele slachtoffers van nucleaire ongevallen worden verbeterd.

Dit zal het dus met name mogelijk maken eventuele slachtoffers die in België hebben geleden onder de gevolgen van een nucleair ongeval dat zich zou hebben voorgedaan op het grondgebied van een Staat die partij is bij het Verdrag van Wenen, schadeloos te stellen.

Omgekeerd biedt de bekrachtiging van dit Gezamenlijk Protocol aan slachtoffers die zich bevinden op het grondgebied van een staat die partij is bij het Verdrag van Wenen, de mogelijkheid om schadevergoeding te eisen voor de gevolgen van een nucleair ongeval in België;

2) de risico's van conflicten weg te nemen en te zorgen voor meer rechtszekerheid in geval van een nucleair ongeval in een staat die partij is bij een van de

deux conventions précitées, notamment en assurant l'unicité de la juridiction compétente;

3) de contribuer à une harmonisation du droit de la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire au sein de l'Union européenne (qui compte parmi ses États membres des Parties à chacune des conventions précitées), mais aussi à un niveau global, la Convention de Vienne comptant également des Parties sur les continents africain, américain et asiatique.

1. Les Conventions de Paris et de Vienne sur la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire

Le Royaume de Belgique est Partie à la Convention de Paris du 29 juillet 1960 sur la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire.

Cette convention a été amendée successivement en 1964, 1982 et 2004. Le dernier protocole modificatif est entré en vigueur pour l'ensemble des Parties ce 1er janvier 2022.

À ce jour, sont Parties à la Convention de Paris les seize États suivants: Belgique, Danemark, Espagne, Italie, Finlande, France, Grèce, Norvège, Pays-Bas, Portugal, République fédérale d'Allemagne, Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, Slovénie, Suède, Suisse et Turquie.

L'Agence de l'OCDE pour l'Énergie nucléaire est le dépositaire de cette convention.

La Convention de Vienne, quant à elle, a été conclue sous les auspices de l'AIEA. Cette convention est entrée en vigueur le 12 novembre 1977 et compte actuellement trente-neuf États Parties.

Au sein de l'Union européenne, à ce jour, sont parties à la Convention de Vienne les dix États suivants: la Bulgarie, la Croatie, l'Estonie, la Hongrie, la Lettonie, la Lituanie, la Pologne, La République Tchèque, la Roumanie et la Slovaquie.

Seuls trois États parmi les États membres de l'Union européenne sont parties à la Convention de Vienne telle que révisée par le Protocole d'amendement du 12 septembre 1997: la Lettonie, la Pologne et la Roumanie.

Les Parties au Protocole commun, hors Union européenne, sont le Bénin, le Cameroun, le Chili, l'Égypte, le Ghana, le Maroc, le Monténégro, Saint-Vincent et les Grenadines, l'Uruguay, les Émirats Arabes Unis et

deux bovengenoemde verdragen, met name door ervoor te zorgen dat er één bevoegde rechtsmacht is;

3) bij te dragen tot de harmonisatie van de wetgeving inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie binnen de Europese Unie (waarvan de lidstaten partijen zijn bij elk van bovengenoemde verdragen), maar ook op mondiaal niveau, aangezien het Verdrag van Wenen ook partijen heeft op het Afrikaanse, Amerikaanse en Aziatische continent.

1. De Verdragen van Parijs en Wenen betreffende de wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie

Het Koninkrijk België is partij bij het Verdrag van Parijs van 29 juli 1960 inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van kernenergie.

Dit verdrag is achtereenvolgens gewijzigd in 1964, 1982 en 2004. Het laatste wijzigingsprotocol is op 1 januari 2022 voor alle partijen in werking getreden.

Tot op heden zijn de volgende zestien staten partij bij het Verdrag van Parijs: België, Denemarken, Spanje, Italië, Finland, Frankrijk, Griekenland, Noorwegen, Nederland, Portugal, de Bondsrepubliek Duitsland, het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, Slovenië, Zweden, Zwitserland en Turkije.

Het Agentschap voor Kernenergie van de OESO is de depositaris van dit verdrag.

Het Verdrag van Wenen is gesloten onder auspiciën van het IAEA. Het verdrag is op 12 november 1977 in werking getreden en telt momenteel negenendertig staten die partij zijn.

Binnen de Europese Unie zijn momenteel de volgende tien staten partij bij het Verdrag van Wenen: Bulgarije, Kroatië, Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Polen, de Republiek Tsjechië, Roemenië en Slowakije.

Van de lidstaten van de Europese Unie zijn slechts drie staten partij bij het Verdrag van Wenen als herzien bij het Protocol tot wijziging van 12 september 1997: Letland, Polen en Roemenië.

De partijen bij het Gezamenlijk Protocol, buiten de Europese Unie, zijn Benin, Kameroen, Chili, Égypte, Ghana, Marokko, Montenegro, Saint Vincent en de Grenadines, Uruguay, de Verenigde Arabische Emiraten

l'Ukraine, seuls ces deux derniers ayant des installations nucléaires de puissance à ce jour.

Dans le domaine de la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire, deux instruments internationaux distincts coexistent donc, le premier regroupant essentiellement les pays d'Europe Occidentale, le second ayant un champ géographique plus large et regroupant, notamment, les pays d'Europe Centrale et Orientale.

Bien qu'elles aient été négociées en parallèle, les Conventions de Paris et de Vienne s'inspirent des mêmes principes fondamentaux et présentent des modalités de mise en œuvre de la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire comparables.

En effet, ces deux conventions prévoient:

- une responsabilité objective de l'exploitant en cas de dommage nucléaire en relation causale avec son exploitation, c'est-à-dire indépendante de toute faute de sa part, de manière à éviter aux éventuelles victimes d'avoir à établir la preuve d'une faute dans le chef de celui-ci;

- une responsabilité exclusive de l'exploitant qui implique qu'aucune action ne peut être intentée contre une autre personne qui pourrait être responsable en vertu du droit commun et que tout recours de l'exploitant est exclu, sauf contre l'auteur d'un acte ou d'une omission procédant de l'intention de causer un dommage;

- la possibilité de limiter la responsabilité de l'exploitant en montant (par la définition d'un plafond d'indemnisation) et en durée;

- l'obligation pour l'exploitant de couvrir sa responsabilité au moyen d'une assurance ou d'une garantie financière;

- l'unicité de juridiction: en cas d'accident, le tribunal compétent et le droit applicable sont, sauf exceptions, ceux de l'exploitant responsable;

- l'égalité de traitement entre toutes les victimes.

2. Genèse du Protocole commun

Bien que ces deux régimes soient fondés exactement sur les mêmes principes originaux, ils n'y avaient pas de lien entre eux.

en Oekraïne; alleen de laatste twee beschikken tot dusver over kerncentrales.

Op het gebied van de wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van kernenergie bestaan er dus twee verschillende internationale instrumenten naast elkaar, waarvan het eerste hoofdzakelijk de landen van West-Europa groepeerde en het tweede een ruimer geografisch toepassingsgebied heeft en met name de landen van Midden- en Oost-Europa groepeerde.

Hoewel zij parallel tot stand zijn gekomen, zijn de Verdragen van Parijs en Wenen gebaseerd op dezelfde fundamentele beginselen en bevatten zij vergelijkbare modaliteiten voor de uitvoering van de wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van kernenergie.

Deze twee overeenkomsten voorzien namelijk in:

- objectieve aansprakelijkheid van de exploitant in geval van kernschade die in causaal verband staat met zijn exploitatie, d.w.z. onafhankelijk van enige fout van zijn kant, teneinde te voorkomen dat potentiële slachtoffers het bewijs van zijn schuld moeten leveren;

- exclusieve aansprakelijkheid van de exploitant, hetgeen inhoudt dat geen vordering kan worden ingesteld tegen een andere persoon die volgens het gemeene recht aansprakelijk zou kunnen zijn en dat elk verhaal van de exploitant is uitgesloten, behalve tegen de dader van een handeling of nalatigheid die voortvloeit uit de bedoeling schade te veroorzaken;

- de mogelijkheid om de aansprakelijkheid van de exploitant te beperken in termen van bedrag (door de vaststelling van een schadevergoedingsplafond) en duur;

- de verplichting voor de exploitant om zijn aansprakelijkheid te dekken door middel van een verzekering of een financiële garantie;

- één enkele rechtsmacht: bij een ongeval zijn de bevoegde rechtbank en het toepasselijke recht, op enkele uitzonderingen na, die van de verantwoordelijke exploitant;

- gelijke behandeling van alle slachtoffers.

2. Ontstaan van het Gezamenlijk Protocol

Hoewel deze twee regimes op precies dezelfde oorspronkelijke beginselen waren gebaseerd, was er geen verband tussen beide.

Par conséquent, les victimes d'un dommage nucléaire sur le territoire d'une Partie à l'une des Conventions mais dont l'exploitant responsable relève de l'autre Convention, ne pouvaient pas bénéficier du régime d'indemnisation en vertu de cette dernière.

Dès le début des années 1970, il est donc apparu nécessaire de trouver le moyen de parvenir à un régime universel puisque telle est, en principe, la vocation du régime de la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire, les conséquences d'un accident nucléaire ne s'arrêtant pas aux frontières de l'État sur le territoire duquel l'accident est survenu.

Plusieurs solutions ont été envisagées, notamment l'adhésion aux deux conventions à la fois, mais du fait des différences entre ces conventions, augmentées au fur et à mesure de leur révision, cette solution a été écartée.

En effet, cette solution présentait plus de difficultés qu'elle n'apportait d'avantages puisqu'elle postulait l'application simultanée des deux conventions.

L'idée qui a prévalu est donc celle d'un protocole liant les deux conventions de base.

Cette solution a été étudiée par l'AIEA et par l'Agence pour l'Énergie Nucléaire (AEN) mais l'essai n'a pas été transformé et le projet n'a été repris qu'en 1984.

C'est finalement l'accident de Tchernobyl en 1986 qui a relancé l'intérêt d'établir des relations entre les deux régimes conventionnels, bien que la question des relations entre les Conventions de Paris et de Vienne ne se soit pas posée du fait que l'URSS n'avait adhéré à aucune d'entre elles.

Au terme de travaux menés en commun entre experts sous les auspices de l'AIEA et de l'AEN, le Protocole commun a été adopté et ouvert à la signature le 21 septembre 1988.

Ce Protocole commun est entré en vigueur le 27 avril 1992.

3. Intérêt du Protocole commun

— Ce Protocole commun crée une “passerelle” entre la Convention de Paris et la Convention de Vienne.

Celui-ci permet mécaniquement, par un simple acte d'adhésion, de multiplier les relations de traité entre

Bijgevolg kunnen slachtoffers van kernschade op het grondgebied van een partij bij een van de verdragen, maar waarvan de verantwoordelijke exploitant onder het andere verdrag valt, geen aanspraak maken op de schadevergoedingsregeling uit hoofde van laatstgenoemd verdrag.

Vanaf het begin van de jaren zeventig bleek het dus noodzakelijk een manier te vinden om tot een universele regeling te komen, aangezien dit in beginsel het doel is van de regeling inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie, aangezien de gevolgen van een nucleair ongeval niet ophouden bij de grenzen van de staat op wiens grondgebied het ongeval zich heeft voorgedaan.

Verschillende oplossingen werden overwogen, waaronder de gelijktijdige toetreding tot beide verdragen, maar vanwege de verschillen tussen deze verdragen, die toenamen naarmate ze werden herzien, werd deze oplossing verworpen.

Deze oplossing leverde namelijk meer problemen dan voordelen op, aangezien zij de gelijktijdige toepassing van beide verdragen vooronderstelde.

Het idee dat overheerste was dus dat van een protocol dat de twee basisovereenkomsten met elkaar verbindt.

Deze oplossing werd bestudeerd door het IAEA en het Agentschap voor Kernenergie (NEA), maar de conversie heeft niet plaatsgevonden en het project werd pas in 1984 hervat.

Het was uiteindelijk het ongeval van Tsjernobyl in 1986 dat de belangstelling voor de koppeling tussen de twee verdragsregelingen deed herleven, hoewel de kwestie van het verband tussen de Verdragen van Parijs en Wenen niet aan de orde was omdat de USSR tot geen van beide was toegetreden.

Na gezamenlijke werkzaamheden van deskundigen onder auspiciën van het IAEA en het NEA is het Gezamenlijk Protocol op 21 september 1988 aangenomen en opgesteld voor ondertekening.

Het Gezamenlijk Protocol is op 27 april 1992 in werking getreden.

3. Belang van het Gezamenlijk Protocol

— Dit Gezamenlijk Protocol slaat een “brug” tussen het Verdrag van Parijs en het Verdrag van Wenen.

Het maakt het mechanisch mogelijk om, door een eenvoudige toetredingsakte, de verdragsbetrekkingen

États alors qu'ils ne sont pas Parties contractantes à la même convention de base en matière de responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire.

L'adoption de ce Protocole commun permet aux États qui y adhèrent, ainsi qu'à une convention dite "de base" (Convention de Paris ou Convention de Vienne), de bénéficier également de la couverture assurée par l'autre convention.

Ainsi, lorsqu'un incident nucléaire survient et qu'un exploitant issu d'un État partie à la Convention de Paris et au Protocole commun en est responsable, les victimes des dommages situées dans un État partie à la Convention de Vienne et au Protocole commun se trouvent en capacité de demander la réparation de ces dommages à l'exploitant selon une procédure et dans une ampleur similaires à ce qui se produirait s'il s'agissait de victimes situées dans un État Partie à la Convention de Paris; et réciproquement.

Par conséquent, de ce point de vue, on peut en conclure que ce Protocole commun est un vecteur d'extension, voire de mondialisation, du régime de responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire.

— Le Protocole commun pose un principe d'application exclusive d'une seule convention (Paris ou Vienne) à un incident nucléaire donné.

Cela permet non seulement d'éviter les conflits de loi mais, plus généralement de simplifier la mise en œuvre du régime d'indemnisation applicable, aussi bien pour les États concernés que pour les victimes.

Il prévoit que tant l'exploitant responsable que l'étendue financière de sa responsabilité sont déterminés par la Convention à laquelle l'État sur le territoire duquel l'exploitant responsable est situé est partie contractante.

— Le Protocole commun généralise l'application des principes fondateurs de la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire et sécurise leur application en reliant entre elles les conventions de base en matière de responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire.

— Le Protocole commun est un instrument neutre, en ce sens qu'il ne nécessite pas pour l'État qui y adhère de modifier sa propre législation. Il peut donc être adopté aisément.

tussen staten te vervoeelvoudigen, ook al zijn zij geen verdragsluitende partij bij hetzelfde basisverdrag inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie.

Door de aanneming van dit Gezamenlijk Protocol kunnen staten die tot dit protocol en tot een zogenaamd "basisverdrag" (Verdrag van Parijs of Verdrag van Wenen) toetreden, ook profiteren van de dekking van het andere verdrag.

Wanneer zich dus een kernongeval voordoet en een exploitant uit een staat die partij is bij het Verdrag van Parijs en het Gezamenlijk Protocol aansprakelijk is, kunnen de slachtoffers van schade die zich bevinden in een staat die partij is bij het Verdrag van Wenen en het Gezamenlijk Protocol, van de exploitant vergoeding van deze schade eisen volgens een procedure en in dezelfde mate als het geval zou zijn indien de slachtoffers zich zouden bevinden in een staat die partij is bij het Verdrag van Parijs; en omgekeerd.

Vanuit dit oogpunt kan derhalve worden geconcludeerd dat het Gezamenlijk Protocol een instrument is voor de uitbreiding, of zelfs mondialisering, van de regeling inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie.

— Het Gezamenlijk Protocol voorziet in een beginsel van exclusieve toepassing van één enkel verdrag (Parijs of Wenen) op een bepaald nucleair incident.

Dit voorkomt niet alleen wetsconflicten, maar vereenvoudigt meer in het algemeen de uitvoering van de toepasselijke schadevergoedingsregeling, zowel voor de betrokken staten als voor de slachtoffers.

Het bepaalt dat zowel de aansprakelijke exploitant als de financiële omvang van zijn aansprakelijkheid worden bepaald door het verdrag waarbij de staat op het grondgebied waarvan de aansprakelijke exploitant zich bevindt, partij is.

— Het Gezamenlijk Protocol veralgemeent de toepassing van de basisbeginselen inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie en waarborgt de toepassing ervan door de basisverdragen inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie met elkaar te verbinden.

— Het Gezamenlijk Protocol is een neutraal instrument, in die zin dat het de toetredende staat niet verplicht zijn eigen wetgeving te wijzigen. Het kan dus gemakkelijk worden aangenomen.

— Ce Protocole ne s'adresse qu'aux États Parties à l'une des conventions de base. En d'autres termes, il pose comme condition d'être Partie contractante à l'une de ces conventions. Cette exigence garantit que les États concernés sont bien soumis aux mêmes principes internationaux qui gouvernent la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire.

En posant cette condition, le Protocole commun a également implicitement pour objectif d'inciter les États qui ne l'ont pas encore fait à adhérer à ces conventions, en vue de permettre à toutes les victimes d'un même accident nucléaire d'être traitées de la même façon.

Il convient également de noter que le Protocole commun s'applique non seulement aux Conventions initiales de Paris et de Vienne, mais également à tout amendement à l'une ou l'autre des conventions en vigueur pour une partie contractante au Protocole commun.

En conclusion, le Protocole présente deux avantages essentiels: d'une part, il élargit l'application territoriale de la couverture apportée par les conventions en vigueur et, d'autre part, il sert de ciment entre les États ayant adhéré à l'une de ces conventions, en généralisant les principes fondateurs de la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire et en sécurisant leur application.

4. Parties contractantes au Protocole commun

Actuellement, le Protocole commun compte trente-trois Parties contractantes: vingt-et-une Parties à la Convention de Vienne et douze Parties à la Convention de Paris, soit dix-neuf États membres de l'Union européenne sur vingt-sept.

L'absence de ratification du Protocole commun par la Belgique jusqu'à ce jour s'explique par l'important déséquilibre des couvertures offertes respectivement dans le cadre des Conventions de Paris, d'une part, et de Vienne, d'autre part.

Ce déséquilibre est d'ailleurs d'autant plus flagrant lorsque l'on compare la Convention de Paris, telle qu'amendée par le Protocole de 2004, et la Convention de Vienne dans sa version non révisée, laquelle reste en vigueur, parallèlement à sa version révisée à laquelle les Parties adhèrent progressivement.

C'est la raison pour laquelle le Royaume-Uni et l'Espagne n'ont toujours pas ratifié non plus le Protocole commun; force est de constater que depuis l'adoption par le Parlement français, le 7 mars 2014 de la loi autorisant l'approbation du Protocole commun relatif à l'application

— Het protocol is alleen gericht tot staten die partij zijn bij een van de basisverdragen. Met andere woorden, het wordt een voorwaarde om partij te zijn bij een van deze verdragen. Deze vereiste waarborgt dat voor de betrokken staten dezelfde internationale beginselen inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van kernenergie gelden.

Door deze voorwaarde te stellen beoogt het Gezamenlijk Protocol tevens impliciet staten die dat nog niet hebben gedaan, aan te moedigen tot deze verdragen toe te treden, zodat alle slachtoffers van eenzelfde nucleair ongeval op dezelfde wijze kunnen worden behandeld.

Er zij ook op gewezen dat het Gezamenlijk Protocol niet alleen van toepassing is op de oorspronkelijke Verdragen van Parijs en Wenen, maar ook op elke wijziging van een van beide verdragen die van kracht is voor een partij bij het Gezamenlijk Protocol.

Kortom, het protocol heeft twee essentiële voordelen: enerzijds verruimt het de territoriale toepassing van de door de geldende verdragen geboden dekking en anderzijds dient het als cement tussen de staten die tot een van deze verdragen zijn toegetreden, door de grondbeginselen van de wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van kernenergie te veralgemenen en de toepassing ervan te waarborgen.

4. Partijen bij het Gezamenlijk Protocol

Momenteel telt het Gezamenlijk Protocol drieëndertig partijen: eenentwintig partijen bij het Verdrag van Wenen en twaalf partijen bij het Verdrag van Parijs, dat wil zeggen negentien van de zevenentwintig EU-lidstaten.

Dat België het Gezamenlijk Protocol tot op heden niet heeft bekrachtigd, is te verklaren door de aanzienlijke onevenwichtigheid in de dekking die respectievelijk door het Verdrag van Parijs en het Verdrag van Wenen wordt geboden.

Dit gebrek aan evenwicht wordt des te duidelijker wanneer men het Verdrag van Parijs, zoals gewijzigd bij het Protocol van 2004, vergelijkt met het Verdrag van Wenen in zijn niet herziene versie, dat van kracht blijft, en met de herziene versie waartoe de partijen geleidelijk toetreden.

Dit is de reden waarom ook het Verenigd Koninkrijk en Spanje het Gezamenlijk Protocol nog steeds niet hebben bekrachtigd; opgemerkt zij dat sinds de aanneming door het Franse parlement op 7 maart 2014 van de wet houdende machtiging tot goedkeuring van het

de la Convention de Vienne et de la Convention de Paris, cette position est de plus en plus isolée (loi n° 2014-308).

Tous les États membres de l'Union européenne Parties à la Convention de Vienne ont, quant à eux, ratifié le Protocole commun.

Il faut par ailleurs noter que, la Convention de Paris, telle qu'amendée par le Protocole de 2004, étend explicitement son champ d'application, pour ce qui concerne les États Parties au Protocole commun, aux dommages subis sur le territoire des États Parties à la Convention de Vienne et au Protocole commun.

Par conséquent, les Parties contractantes à la Convention de Paris ont signé une déclaration les engageant à accepter une réserve visant à permettre à un État Partie à la Convention de Paris de limiter l'indemnisation des victimes d'un État Partie à la Convention de Vienne à la hauteur de ce que ce dernier lui offrirait dans une situation réciproque.

Le gouvernement entend associer une telle réserve de réciprocité au dépôt de l'instrument de ratification du Protocole commun par la Belgique, comme l'ont fait la France le 30 avril 2014 et la Suisse le 7 avril 2022.

Ce Protocole commun est soumis par le présent projet de loi à l'approbation du Parlement.

5. Dispositions du Protocole Commun

Le Protocole commun a un double objet précisé dans son Préambule:

— créer un lien entre la Convention de Paris et la Convention de Vienne, en étendant réciproquement le bénéfice du régime spécial de responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire institué par chaque convention;

— éliminer les conflits résultant d'une application simultanée des deux conventions à un même accident nucléaire.

Gezamenlijk Protocol betreffende de toepassing van het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs, deze positie steeds meer is geïsoleerd (wet nr. 2014-308).

Alle lidstaten van de Europese Unie die partij zijn bij het Verdrag van Wenen hebben het Gezamenlijk Protocol bekrachtigd.

Voorts zij opgemerkt dat het Verdrag van Parijs, zoals gewijzigd bij het protocol van 2004, het toepassingsgebied ervan, wat betreft de staten die partij zijn bij het Gezamenlijk Protocol, uitdrukkelijk uitbreidt tot schade die is geleden op het grondgebied van de staten die partij zijn bij het Verdrag van Wenen en het Gezamenlijk Protocol.

Bijgevolg hebben de partijen bij het Verdrag van Parijs een verklaring ondertekend waarin zij zich ertoe verbinden een voorbehoud te aanvaarden waardoor een staat die partij is bij het Verdrag van Parijs de schadeloosstelling van slachtoffers van een staat die partij is bij het Verdrag van Wenen kan beperken tot het bedrag dat deze laatste in een wederkerige situatie zou aanbieden.

De regering is voornemens een dergelijk wederkerigheidsvoorbehoud te koppelen aan de nederlegging van de akte van bekrachtiging van het Gezamenlijk Protocol door België, zoals Frankrijk op 30 april 2014 en Zwitserland op 7 april 2022 hebben gedaan.

Dit Gezamenlijk Protocol wordt bij dit wetsontwerp ter goedkeuring aan het Parlement voorgelegd.

5. Bepalingen van het Gezamenlijk Protocol

Het doel van het Gezamenlijk Protocol is tweeledig, zoals in de aanhef wordt gespecificeerd:

— een koppeling tot stand brengen tussen het Verdrag van Parijs en het Verdrag van Wenen, door wederzijds het voordeel uit te breiden van de speciale regeling inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van kernenergie die bij elk van de verdragen is vastgesteld;

— conflicten voorkomen die het gevolg zijn van de gelijktijdige toepassing van de twee verdragen op hetzelfde nucleaire ongeval.

COMMENTAIRE DES ARTICLES DU PROTOCOLE

Article Ier

L'article I définit les deux conventions entre lesquelles le Protocole commun règlera les rapports: la Convention de Vienne relative à la responsabilité civile en matière de dommage nucléaire du 21 mai 1963 et la Convention de Paris sur la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire du 29 juillet 1960.

Cet article stipule aussi que le Protocole commun s'applique à tous les amendements ultérieurs à ces conventions, dès leur entrée en vigueur.

Art. II

L'article II constitue la passerelle entre les deux conventions précitées puisqu'il étend géographiquement le régime de responsabilité des exploitants à un ensemble territorial constitué par la totalité des Parties aux deux conventions de responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire.

Art. III

L'article III identifie la convention applicable en cas d'accident nucléaire: il s'agit de la convention à laquelle est Partie l'État sur le territoire duquel se trouve l'installation nucléaire accidentée; la mise en œuvre de l'autre convention étant exclue.

Cet article détermine la convention applicable dans l'hypothèse où un accident survient lors d'un transport de matières nucléaires.

Cet article pose, en fait, un principe d'exclusivité qui est fondamental puisqu'il vise à éliminer les conflits entre les deux conventions.

Art. IV

L'article IV complète l'article Ier en désignant expressément les articles des Conventions de Paris et de Vienne qui, dans le cadre du Protocole commun, doivent s'appliquer de manière uniforme aux Parties aux deux conventions.

Les articles concernés constituent véritablement le corps de la mise en œuvre des principes de responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire.

TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN VAN HET PROTOCOL

Artikel I

Artikel I bepaalt de twee verdragen waartussen het Gezamenlijk Protocol het verband zal regelen: het Verdrag van Wenen van 21 mei 1963 inzake wettelijke aansprakelijkheid voor kernschade en het Verdrag van Parijs van 29 juli 1960 inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van kernenergie.

Dit artikel bepaalt ook dat het Gezamenlijk Protocol van toepassing is op alle latere wijzigingen van deze verdragen, zodra deze in werking zijn getreden.

Art. II

Artikel II vormt de brug tussen de twee bovenvermelde verdragen, aangezien het de aansprakelijkheidsregeling voor exploitanten geografisch uitbreidt tot een territoriale groep die wordt gevormd door alle partijen bij de twee verdragen inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van kernenergie.

Art. III

Artikel III bepaalt welk verdrag van toepassing is bij een nucleair ongeval: het is het verdrag waarbij de staat op wiens grondgebied de accidentele kerninstallatie zich bevindt, partij is; de toepassing van het andere verdrag is uitgesloten.

Dit artikel bepaalt welk verdrag van toepassing is in geval van een ongeval tijdens het vervoer van kernmateriaal.

Dit artikel stelt in feite een exclusiviteitsbeginsel vast dat van fundamenteel belang is omdat het beoogt conflicten tussen de twee verdragen op te heffen.

Art. IV

Artikel IV vult artikel I aan door uitdrukkelijk de artikelen van de Verdragen van Parijs en Wenen aan te wijzen die in het kader van het Gezamenlijk Protocol op uniforme wijze moeten worden toegepast op de partijen bij beide verdragen.

De betrokken artikelen vormen het eigenlijke corpus van de uitvoering van de beginselen van wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie.

Les articles des deux conventions qui ne sont pas visés par cette disposition concernent essentiellement des dispositions de procédure spécifiques à l'une ou l'autre de ces conventions.

Par cet article, le Protocole commun abolit la distinction entre les Parties contractantes à la Convention de Paris et à la Convention de Vienne. En d'autres termes, les Parties Contractantes à la Convention de Paris ne sont plus traitées comme des États non-contractants au sens de la Convention de Vienne et réciproquement.

Cela étant, le Protocole commun ne donne pas pour autant le statut de Partie contractante à la convention à laquelle un État n'est pas Partie; il permet seulement de l'assimiler à une Partie contractante en lui offrant une égalité de traitement pour l'application des dispositions relatives à l'indemnisation.

En pratique, il en résulte qu'en cas d'accident nucléaire survenu sur le territoire d'un État Partie à l'une des conventions, sont susceptibles de voir leur préjudice indemnisé aussi bien les victimes se situant sur le territoire des États Parties contractantes à cette convention que celles se situant sur le territoire des États Parties contractantes à l'autre convention.

Art. V

L'article V indique quels sont les États qui peuvent signer le Protocole commun.

La Belgique a signé ce Protocole le 21 septembre 1988.

Art. VI

L'article VI précise les modalités de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.

Art. VII

L'article VII précise les modalités d'entrée en vigueur du Protocole commun.

Art. VIII et IX

Les articles VIII et IX définissent les modalités selon lesquelles le Protocole commun cesse de s'appliquer à une Partie:

De artikelen van de twee verdragen die niet onder deze bepaling vallen, betreffen voornamelijk procedurele bepalingen die specifiek zijn voor een van beide verdragen.

Door dit artikel heft het Gezamenlijk Protocol het onderscheid op tussen de partijen bij het Verdrag van Parijs en bij het Verdrag van Wenen. Met andere woorden, verdragsluitende partijen bij het Verdrag van Parijs worden niet langer behandeld als niet-verdragsluitende staten in de zin van het Verdrag van Wenen en vice versa.

Het Gezamenlijk Protocol verleent echter niet de status van verdragsluitende partij bij het verdrag waarbij een staat geen partij is; het maakt het alleen mogelijk die staat gelijk te stellen met een verdragsluitende partij door hem een gelijke behandeling te bieden bij de toepassing van de bepalingen inzake schadeloosstelling.

In de praktijk betekent dit dat in geval van een kern-ongeval op het grondgebied van een staat die partij is bij een van de verdragen, zowel de slachtoffers op het grondgebied van de verdragsluitende partijen bij dat verdrag als die op het grondgebied van de verdragsluitende partijen bij het andere verdrag recht hebben op schadevergoeding.

Art. V

Artikel V geeft aan welke staten het Gezamenlijk Protocol kunnen ondertekenen.

België heeft dit protocol op 21 september 1988 ondertekend.

Art. VI

In artikel VI worden de procedures voor bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding gespecificeerd.

Art. VII

Artikel VII bevat de modaliteiten voor de inwerking-treding van het Gezamenlijk Protocol.

Art. VIII en IX

In de artikelen VIII en IX worden de voorwaarden vastgesteld waaronder het Gezamenlijk Protocol ophoudt van toepassing te zijn op een partij:

— soit parce qu'elle le dénonce par notification écrite adressée à son dépositaire; la dénonciation prendre alors effet un an après la réception de cette notification;

— soit parce qu'elle fait savoir au dépositaire qu'elle cesse d'être Partie à la Convention de Paris ou à celle de Vienne: le Protocole commun cesse alors de s'appliquer à cette partie à la date à laquelle ce retrait prend effet.

Art. X et XI

Les articles X et XI énumèrent les obligations incombant au dépositaire.

Le ministre de l'Économie,

Pierre-Yves Dermagne

La ministre de l'Énergie,

Tinne Van der Straeten

La ministre des Affaires étrangères,

Hadja Lahbib

— hetzij door opzegging door middel van een schriftelijke kennisgeving aan de depositaris; de opzegging wordt dan een jaar na ontvangst van deze kennisgeving van kracht;

— hetzij door de depositaris ervan in kennis te stellen dat zij niet langer partij is bij het Verdrag van Parijs of het Verdrag van Wenen: het Gezamenlijk Protocol houdt op van toepassing te zijn op die partij op de datum waarop die opzegging van kracht wordt.

Art. X en XI

In de artikelen X en XI worden de verplichtingen van de depositaris opgesomd.

De minister van Economie,

Pierre-Yves Dermagne

De minister van Energie,

Tinne Van der Straeten

De minister van Buitenlandse Zaken,

Hadja Lahbib

AVANT-PROJET DE LOI

soumis à l'avis du Conseil d'État

**Avant-projet de loi portant assentiment
au Protocole commun relatif à l'application
de la Convention de Vienne et de la Convention
de Paris, fait à Vienne le 21 septembre 1988**

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

Le Protocole commun relatif à l'application de la Convention de Vienne et de la Convention de Paris, fait à Vienne le 21 septembre 1988, sortira son plein et entier effet.

VOORONTWERP VAN WET

onderworpen aan het advies van de Raad van State

**Voorontwerp van wet houdende instemming met
het Gezamenlijk Protocol betreffende de toepassing
van het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs,
gedaan te Wenen op 21 september 1988**

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Het Gezamenlijk Protocol betreffende de toepassing van het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs, gedaan te Wenen op 21 september 1988, zal volkomen gevolg hebben.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT
N° 74.912/16 DU 6 FEVRIER 2024

Le 17 novembre 2023, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par la ministre des Affaires étrangères, à communiquer un avis dans un délai de trente jours, sur un avant-projet de loi 'portant assentiment au Protocole commun relatif à l'application de la Convention de Vienne et de la Convention de Paris, fait à Vienne le 21 septembre 1988'.

L'avant-projet a été examiné par la seizième chambre le 6 février 2024. La chambre était composée de Pierre LEFRANC, président de chambre f.f., Toon MOONEN et Tim CORTHAUT, conseillers d'État, Johan PUT, assesseur, et Wim GEURTS, greffier.

Le rapport a été présenté par Lennart NIJS, auditeur adjoint.

L'avis a été donné le 6 février 2024.

*

En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation s'est limitée à l'examen de la compétence de l'auteur de l'acte, du fondement juridique¹ et de l'accomplissement des formalités prescrites.

Cet examen ne donne lieu à aucune observation.

Le greffier,

Wim GEURTS

Le président,

Pierre LEFRANC

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
NR. 74.912/16 VAN 6 FEBRUARI 2024

Op 17 november 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de minister van Buitenlandse Zaken verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van wet 'houdende instemming met het Gezamenlijk Protocol betreffende de toepassing van het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs, gedaan te Wenen op 21 september 1988'.

Het voorontwerp is door de zestiende kamer onderzocht op 6 februari 2024. De kamer was samengesteld uit Pierre LEFRANC, wnd. kamervoorzitter, Toon MOONEN en Tim CORTHAUT, staatsraden, Johan PUT, assessor, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Lennart NIJS, adjunct-auditeur.

Het advies is gegeven op 6 februari 2024.

*

Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich beperkt tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Dat onderzoek geeft geen aanleiding tot opmerkingen.

De griffier,

Wim GEURTS

De voorzitter,

Pierre LEFRANC

¹ S'agissant d'un avant-projet de loi, on entend par "fondement juridique" la conformité aux normes supérieures.

¹ Aangezien het om een voorontwerp van wet gaat, wordt onder "rechtsgrond" de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

PROJET DE LOI

PHILIPPE,

ROI DES BELGES,

À tous, présents et à venir,

SALUT.

Sur la proposition du ministre de l'Économie, de la ministre de l'Énergie et de la ministre des Affaires étrangères,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

Le ministre de l'Économie, la ministre de l'Énergie et la ministre des Affaires étrangères sont chargés de présenter en notre nom à la Chambre des représentants le projet de loi dont la teneur suit:

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

Le Protocole commun relatif à l'application de la Convention de Vienne et de la Convention de Paris, fait à Vienne le 21 septembre 1988, sortira son plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 17 mars 2024

PHILIPPE

PAR LE ROI:

Le ministre de l'Économie,

Pierre-Yves Dermagne

La ministre de l'Énergie,

Tinne Van der Straeten

La ministre des Affaires étrangères,

Hadjia Lahbib

WETSONTWERP

FILIP,

KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,

ONZE GROET.

Op de voordracht van de minister van Economie, de minister van Energie en de minister van Buitenlandse Zaken,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

De minister van Economie, de minister van Energie en de minister van Buitenlandse Zaken zijn ermee belast in onze naam bij de Kamer van volksvertegenwoordigers het ontwerp van wet in te dienen waarvan de tekst hierna volgt:

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Het Gezamenlijk Protocol betreffende de toepassing van het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs, gedaan te Wenen op 21 september 1988, zal volkomen gevolg hebben.

Gegeven te Brussel, 17 maart 2024

FILIP

VAN KONINGSWEGE:

De minister van Economie,

Pierre-Yves Dermagne

De minister van Energie,

Tinne Van der Straeten

De minister van Buitenlandse Zaken,

Hadjia Lahbib

**PROTOCOLE COMMUN RELATIF A L'APPLICATION DE LA CONVENTION DE VIENNE
ET DE LA CONVENTION DE PARIS**

LES PARTIES CONTRACTANTES

VU la Convention de Vienne relative à la responsabilité civile en matière de dommages nucléaires, du 21 mai 1963;

VU la Convention de Paris sur la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire, du 29 juillet 1960, amendée par le Protocole additionnel du 28 janvier 1964 et par le Protocole du 16 novembre 1982;

CONSIDERANT que la Convention de Vienne et la Convention de Paris sont analogues sur le fond et qu'aucun Etat n'est actuellement Partie aux deux Conventions;

CONVAINCUES que l'adhésion à l'une des Conventions par les Parties à l'autre Convention pourrait soulever des difficultés liées à l'application simultanée des deux Conventions à un accident nucléaire;

DESIREUSES d'établir un lien entre la Convention de Vienne et la Convention de Paris en étendant mutuellement le bénéfice du régime spécial de responsabilité civile en matière de dommages nucléaires institué en vertu de chaque Convention et d'éliminer les conflits résultant d'une application simultanée des deux Conventions à un accident nucléaire;

SONT CONVENUES de ce qui suit :

Article premier

Dans le présent Protocole :

- a) "Convention de Vienne" désigne la Convention de Vienne relative à la responsabilité civile en matière de dommages nucléaires, du 21 mai 1963, et tout amendement à cette Convention qui est en vigueur pour une Partie contractante au présent Protocole;
- b) "Convention de Paris" désigne la Convention de Paris sur la responsabilité civile dans le domaine de l'énergie nucléaire, du 29 juillet 1960, et tout amendement à cette Convention qui est en vigueur pour une Partie contractante au présent Protocole.

Article II

Aux fins du présent Protocole :

- a) L'exploitant d'une installation nucléaire située sur le territoire d'une Partie à la Convention de Vienne est responsable conformément à cette Convention des dommages nucléaires subis sur le territoire d'une Partie contractante à la fois à la Convention de Paris et au présent Protocole;
- b) L'exploitant d'une installation nucléaire située sur le territoire d'une Partie à la Convention de Paris est responsable conformément à cette Convention des dommages nucléaires subis sur le territoire d'une Partie contractante à la fois à la Convention de Vienne et au présent Protocole.

Article III

1. La Convention de Vienne ou la Convention de Paris s'applique à un accident nucléaire à l'exclusion de l'autre.
2. Dans le cas d'un accident nucléaire survenu dans une installation nucléaire, la convention applicable est celle à laquelle est Partie l'Etat sur le territoire duquel se trouve cette installation.
3. Dans le cas d'un accident nucléaire survenu hors d'une installation nucléaire et mettant en jeu des matières nucléaires en cours de transport, la convention applicable est celle à laquelle est Partie l'Etat sur le territoire duquel se trouve l'installation nucléaire dont l'exploitant est responsable en application soit des alinéas 1 b) et c) de l'article II de la Convention de Vienne, soit des paragraphes a) et b) de l'article 4 de la Convention de Paris.

Article IV

1. Les articles premier à XV de la Convention de Vienne sont, en ce qui concerne les Parties contractantes au présent Protocole qui sont Parties à la Convention de Paris, appliqués de la même manière qu'entre les Parties à la Convention de Vienne.
2. Les articles premier à 14 de la Convention de Paris sont, en ce qui concerne les Parties contractantes au présent Protocole qui sont Parties à la Convention de Vienne, appliqués de la même manière qu'entre les Parties à la Convention de Paris.

Article V

Le présent Protocole est ouvert à la signature de tous les Etats qui ont signé ou ratifié soit la Convention de Vienne, soit la Convention de Paris, ou ont adhéré à l'une ou à l'autre, à partir du 21 septembre 1988 et jusqu'à la date de son entrée en vigueur, au Siège de l'Agence internationale de l'énergie atomique.

Article VI

1. Le présent Protocole est soumis à ratification, acceptation, approbation ou adhésion. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation ne seront acceptés que de la part des Etats parties soit à la Convention de Vienne, soit à la Convention de Paris. Les Etats en question qui n'auront pas signé le présent Protocole pourront y adhérer.

2. Les instruments de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion seront déposés auprès du Directeur général de l'Agence internationale de l'énergie atomique, qui est ainsi désigné comme dépositaire du présent Protocole.

Article VII

1. Le présent Protocole entrera en vigueur trois mois après la date de dépôt des instruments de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion d'au moins cinq Etats parties à la Convention de Vienne et cinq Etats parties à la Convention de Paris. Pour chaque Etat qui ratifie le présent Protocole, l'accepte, l'approuve ou y adhère après le dépôt des instruments susmentionnés, le présent Protocole entrera en vigueur trois mois après la date de dépôt de l'instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.

2. Le présent Protocole restera en vigueur aussi longtemps que la Convention de Vienne et la Convention de Paris seront en vigueur.

Article VIII

1. Toute Partie contractante peut dénoncer le présent Protocole par notification écrite adressée au dépositaire.

2. La dénonciation prendra effet un an après la date de réception de la notification par le dépositaire.

Article IX

1. Toute Partie contractante qui cesse d'être Partie soit à la Convention de Vienne, soit à la Convention de Paris, fait savoir au dépositaire qu'elle met fin à l'application de cette Convention en ce qui la concerne et à quelle date ce retrait prend effet.

2. Le présent Protocole cesse de s'appliquer à une Partie contractante qui a mis fin à l'application soit de la Convention de Vienne, soit de la Convention de Paris, à la date à laquelle ce retrait prend effet.

Article X

Le dépositaire notifie sans tarder aux Parties contractantes et aux Etats invités à la Conférence sur les relations entre la Convention de Paris et la Convention de Vienne ainsi qu'au Secrétaire général de l'Organisation de coopération et de développement économiques :

- a) Chaque signature du présent Protocole;
- b) Chaque dépôt d'un instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion relatif au présent Protocole;
- c) L'entrée en vigueur du présent Protocole;
- d) Toute dénonciation;
- e) Toute information reçue en application de l'article IX.

Article XI

Le texte original du présent Protocole, dont les versions anglaise, arabe, chinoise, espagnole, française et russe font également foi, sera déposé auprès du dépositaire, qui en délivrera des copies certifiées conformes aux Parties contractantes et aux Etats invités à la Conférence sur les relations entre la Convention de Paris et la Convention de Vienne ainsi qu'au Secrétaire général de l'Organisation de coopération et de développement économiques.

EN FOI DE QUOI, les soussignés, dûment autorisés par leurs gouvernements respectifs, ont signé le présent Protocole commun.

FAIT à Vienne, le vingt et un septembre mil neuf cent quatre-vingt-huit.

Gezamenlijk Protocol betreffende de toepassing van het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs, Wenen, 21-09-1988

(vertaling: nl)

Gezamenlijk Protocol betreffende de toepassing van het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs

De Verdragsluitende Partijen,

Gelet op het Verdrag van Wenen inzake wettelijke aansprakelijkheid voor kernschade van 21 mei 1963;

Gelet op het Verdrag van Parijs inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie van 29 juli 1960, zoals gewijzigd bij het Aanvullend Protocol van 28 januari 1964 en het Protocol van 16 november 1982;

Overwegende dat het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs in hoofdzaak gelijk zijn en dat geen enkele Staat thans Partij is bij beide Verdragen;

Ervan overtuigd dat toetreding tot één van de Verdragen door Partijen bij het andere Verdrag zou kunnen leiden tot moeilijkheden ten gevolge van de gelijktijdige toepassing van beide Verdragen op een kernongeval;

Geleid door de wens een verbinding tussen het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs tot stand te brengen door het voordeel van het bijzondere stelsel van wettelijke aansprakelijkheid voor kernschade dat door elk Verdrag wordt geregeld wederzijds uit te breiden en conflicten voortvloeiende uit de gelijktijdige toepassing van beide Verdragen op een kernongeval te vermijden;

Zijn als volgt overeengekomen:

Artikel I

In dit Protocol wordt verstaan onder:

(a) „Verdrag van Wenen”: het Verdrag van Wenen inzake wettelijke aansprakelijkheid voor kernschade van 21 mei 1963 en elke wijziging daarvan die voor een Verdragsluitende Partij bij dit Protocol van kracht is;

(b) „Verdrag van Parijs”: het Verdrag van Parijs inzake wettelijke aansprakelijkheid op het gebied van de kernenergie van 29 juli 1960 en elke wijziging daarvan die voor een Verdragsluitende Partij bij dit Protocol van kracht is.

Artikel II

Voor de toepassing van dit Protocol:

(a) is de exploitant van een kerninstallatie gelegen op het grondgebied van een Partij bij het Verdrag van Wenen overeenkomstig dat Verdrag aansprakelijk voor kernschade geleden op het grondgebied van een Partij zowel bij het Verdrag van Parijs als bij dit Protocol.

(b) is de exploitant van een kerninstallatie gelegen op het grondgebied van een Partij bij het Verdrag van Parijs overeenkomstig dat Verdrag aansprakelijk voor kernschade geleden op het grondgebied van een Partij bij zowel het Verdrag van Wenen als bij dit Protocol.

Artikel III

1. Op een kernongeval is ofwel het Verdrag van Wenen, ofwel het Verdrag van Parijs van toepassing, met uitsluiting van het andere Verdrag.
2. In geval van een kernongeval dat zich voordoet in een kerninstallatie, is het van toepassing zijnde Verdrag het Verdrag waarbij de Staat partij is, op het grondgebied waarvan die kerninstallatie is gelegen.
3. In geval van een kernongeval buiten een kerninstallatie waarbij nucleaire stoffen betrokken zijn gedurende vervoer, is het van toepassing zijnde Verdrag het Verdrag waarbij de Staat partij is, op het grondgebied waarvan de kerninstallatie is gelegen waarvan de exploitant aansprakelijk is uit hoofde van artikel II, eerste lid, letters b en c, van het Verdrag van Wenen of artikel 4, letters a en b, van het Verdrag van Parijs.

Artikel IV

1. De artikelen I tot en met XV van het Verdrag van Wenen worden ten aanzien van de Verdragsluitende Partijen bij dit Protocol die Partij zijn bij het Verdrag van Parijs op dezelfde wijze toegepast als tussen Partijen bij het Verdrag van Wenen.
2. De artikelen 1 tot en met 14 van het Verdrag van Parijs worden ten aanzien van de Verdragsluitende Partijen bij dit Protocol die Partij zijn bij het Verdrag van Wenen op dezelfde wijze toegepast als tussen Partijen bij het Verdrag van Parijs.

Artikel V

Dit Protocol staat van 21 september 1988 tot aan de datum van zijn inwerkingtreding op de zetel van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie open voor ondertekening door alle Staten die het Verdrag van Wenen of het Verdrag van Parijs hebben ondertekend of bekrachtigd, dan wel daartoe zijn toegetreden.

Artikel VI

1. Dit Protocol is onderworpen aan bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding. Akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring worden slechts aanvaard van Staten die Partij zijn bij het Verdrag van Wenen of bij het Verdrag van Parijs. Bedoelde Staten die dit Protocol niet hebben ondertekend, kunnen hiertoe toetreden.
2. De akten van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding worden nedergelegd bij de Directeur-Generaal van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie, die hierbij wordt aangewezen als depositaris van dit Protocol.

Artikel VII

1. Dit Protocol treedt in werking drie maanden na de datum van nederlegging van akten van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding door ten minste vijf Staten die Partij zijn bij het Verdrag van Wenen en vijf Staten die Partij zijn bij het Verdrag van Parijs. Voor elke Staat die dit Protocol bekrachtigt, aanvaardt of goedkeurt, dan wel hiertoe toetreedt na de nederlegging van de bovengenoemde akten treedt dit Protocol in werking drie maanden na de datum van nederlegging van de akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding.
2. Dit Protocol blijft van kracht zolang het Verdrag van Wenen en het Verdrag van Parijs van kracht zijn.

Artikel VIII

1. Elke Verdragsluitende Partij kan dit Protocol opzeggen door middel van een schriftelijke kennisgeving aan de depositaris.
2. De opzegging wordt van kracht één jaar na de datum waarop de kennisgeving door de depositaris werd ontvangen.

Artikel IX

1. Elke Verdragsluitende Partij die ophoudt Partij te zijn bij het Verdrag van Wenen of het Verdrag van Parijs stelt de depositaris in kennis van de beëindiging van de toepassing van dat Verdrag ten aanzien van haar en van de datum waarop deze beëindiging van kracht wordt.
2. Dit Protocol houdt op van toepassing te zijn ten aanzien van een Verdragsluitende Partij die de toepassing van het Verdrag van Wenen of het Verdrag van Parijs heeft beëindigd op de datum waarop deze beëindiging van kracht wordt.

Artikel X

De depositaris stelt de Verdragsluitende Partijen en de Staten die waren uitgenodigd voor de Conferentie inzake het verband tussen het Verdrag van Parijs en het Verdrag van Wenen, alsmede de Secretaris-Generaal van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling onverwijld in kennis van:

- (a) Elke ondertekening van dit Protocol;
- (b) Elke nederlegging van een akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding betreffende dit Protocol;
- (c) De inwerkingtreding van dit Protocol;
- (d) Elke opzegging; en
- (e) Elke uit hoofde van artikel IX ontvangen inlichting.

Artikel XI

Het origineel van dit Protocol, waarvan de Arabische, de Chinese, de Engelse, de Franse, de Russische en de Spaanse tekst gelijkelijk authentiek zijn, wordt nedergelegd bij de depositaris, die gewaarmerkte afschriften zal toezenden aan de Verdragsluitende Partijen en de Staten die waren uitgenodigd voor de Conferentie inzake het verband tussen het Verdrag van Parijs en het Verdrag van Wenen, alsmede de Secretaris-Generaal van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekenden, daartoe naar behoren gemachtigd door hun onderscheiden Regeringen, dit gezamenlijk Protocol hebben ondertekend.

GEDAAN te Wenen op 21 september 1988.